

Kindlast' sinu südamesse.
Rahu-waim ka lehwitagu
Sinu ümber — rõõmustagu,
Kurbduš jäägu hoopis maha.

(J. C. D.)

Arakõrwenud erne leem.

Kaks ratsepa selli rändasivad linnast linna ja külast külast. Toitu said nad igast külast küllalt. Mõnikord ka veel leivatüki tagavaraks tasku. — Hea meelega oleksivad nemad ka w'a karkast wõtnud, aga kust raha wõtta? Talupojad ei tõi ju miski hinna eest raha wäljaanda.

Ühel päeval läksivad nad ühte suurde toreda mõisasse, lootes: „Siit ilma rahata wälja küll ei tule!“

Mõisa herra, kes parajate kõõgitüdrukuga taples, et see katla täie erne leent, mida ta pererahwale keetis, põhja oli kõrmeda laste-

nud, nii et kooradki teda ei sõõnud. Herra, kui ta ratsepi nägi, ja need ka alandlikult palja peadega ette astusivad, hüidis, oma ratsa piitsa läbi õhu keerutades: „Mis teie hulgused siin otsite?“

„Auulik suur herra! ärge pange pahaks, meie oleme juba seitse päewa ilma sõõmata!“ ütles üks nendest riide katki lõikajatest.

„Soo! — Ah! nälgas olete? — Noh, hea küll! ma tahan teile warsti enam anda, kui süija jõuate, nüüd aga edasi sinna tuppa.“ Nende sõnadega keeras ta ukse lukku ja läks isi neile toitu tooma. Ei tuurinud kaua, kui juba üks lahti keerati ja kaks meest ahkides ja puhudes suurt leeme kaelt herra saatusel sisse kandisivad ja keset tuba maha pannisivad.

„See katla täie suppi peate ühe tunniga tühjaks sõõma! mitte üks ainuke lusika täis ei tohi üle jääda. Kui mitte, siis pekstan teid selle piitsaga, nii et teie enam oma elus süija ei taha.“ Selle peale keeras ta ukse finni ja jättis neid üksinda sõõma.

„Tule nüüd taewas isi appi!“ õhkas esi-